



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem v Praze 1, Žitná 45, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 48 Az 160/2004 - 20, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 48 Az 160/2004 - 20, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Odměna zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Ireně Strakové, **se p ř i z n á v á** v částce 1075 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 48 Az 160/2004 - 20, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel poukazuje na to, že dne 17. 9. 2004 mu byla doručena obálka Krajského soudu v Praze, na které bylo nadepsáno, že jejím obsahem mělo být předvolání k ústnímu jednání, usnesení o ustanovení tlumočníka a vyjádření žalovaného k žalobě. Podle stěžovatele však v obálce bylo pouze ustanovení tlumočníka a vyjádření žalovaného, nikoli předvolání k ústnímu jednání. Vzhledem k tomu, že stěžovatel je cizinec a nemá právní vzdělání, nepoznal podle označení obálky, že jejím obsahem by mělo být také předvolání k soudu. Pouze zaregistroval nedostatek v usnesení o ustanovení tlumočníka, neboť tento mu byl ustanoven do jazyka ukrajinského, ačkoliv žádal o tlumočníka do jazyka ruského. Stěžovatel proto kontaktoval pracovníka nevládní organizace, který se telefonicky

obrátil na soud a upozornil ho na uvedený nedostatek. Tomu bylo ze strany soudu řečeno, že ustanovený tlumočník je rovněž způsobilý vykonávat překlady do jazyka ruského a že navíc jednání již přibližně před hodinou skončilo a bylo rozhodnuto v nepřítomnosti stěžovatele. O tom, že jednání bylo nařízeno na 30. 9. 2004 se tak stěžovatel dozvěděl až v tomto okamžiku. Z tohoto důvodu se nemohl jednání účastnit, ačkoliv o jeho nařízení výslovně žádal. Tím nemohl před soudem ústně uplatnit své námitky vůči napadenému rozhodnutí a ani adekvátně reagovat na vyjádření žalované. Soud tak byl vystaven přímému působení pouze ze strany žalovaného, což podle názoru stěžovatele vedlo k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel proto soudí, že ačkoliv si pro své tvrzení nemůže opatřit důkazy, v souladu s obecnou právní zásadou *in dubio pro reo* by mělo být této kasační námitce vyhověno a napadené rozhodnutí krajského soudu by mělo být zrušeno. Stěžovatel je dále toho názoru, že rozhodnutí krajského soudu by mělo být zrušeno, neboť došlo k porušení § 49 odst. 1 s. ř. s. I pokud by totiž předmětná obálka předvolání k jednání obsahovala, nebyla stěžovateli k přípravě na jednání poskytnuta lhůta minimálně 10-ti pracovních dnů. Stěžovatel uvádí, že dopis mu byl doručen v pátek 17. 9. 2004 a jednání bylo nařízené na čtvrtek 30. 9. 2004, takže lhůta na přípravu jednání tak byla pouze 8 pracovních dní. Tuto lhůtu považuje stěžovatel za nedostatečnou, přičemž k jejímu zkrácení souhlas nikdy nedal. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ads 41/2003 - 50 ze dne 31. 5. 2004, kde soud uvádí, že za těchto okolností je jednání zatíženo vadou, která vede ke znemožnění konání jednání až do doby, kdy by uplynula zákonem stanovená lhůta. Krajský soud tak měl jednání odročit a nikoliv vydat rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný své vyjádření k podané kasační stížnosti nezaslal.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů

rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vzhledem k námitkám uplatněným stěžovatelem v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval pouze tím, zda a kdy bylo stěžovateli doručeno předvolání k ústnímu jednání a zda byla dodržena zákonem stanovená lhůta k přípravě na jednání soudu. Za podklad svého rozhodování vzal zdejší soud především dodejku připojenou k č. l. 21 soudního spisu, ze které vyplývá, že Krajský soud v Praze zaslal stěžovateli jediným doporučeným dopisem předvolání k ústnímu jednání, usnesení o ustanovení tlumočníka a vyjádření žalovaného k žalobě. O této skutečnosti svědčí údaje vepsané do kolonky označující obsah zásilky. Z předmětné dodejky je rovněž zřejmé, že zásilka byla stěžovateli doručena dne 17. 9. 2004. Údaj o doručení zásilky je ostatně potvrzen i zápisem v protokolu o jednání, konaném 30. 9. 2004 (č. l. 24 soudního spisu), kde je k záznamu, že stěžovatel se k jednání nedostavil, připojena poznámka, že doručení je vykázáno 17. 9. 2004.

Ačkoliv zdejší soud nemůže vyloučit, že došlo k pochybení krajského soudu a vzdor na dodejce proklamované skutečnosti zásilka neobsahovala předvolání k ústnímu jednání, je nutno vycházet, za použití ustanovení § 64 s. ř. s., z ustanovení § 50e odst. 4 občanského soudního řádu, ve znění platném v době doručování, podle kterého je doručenka, která obsahuje stanovené náležitosti, veřejnou listinou. Údaje na ní obsažené je tak třeba posuzovat jako pravdivé, a to až do doby, kdy je prokázán opak. To však stěžovatel v posuzovaném případě neučinil. Pouhé stěžovatelovo tvrzení, že předvolání o ústím jednání nebylo vloženo do doporučeného dopisu, jímž bylo zasíláno i usnesení o ustanovení tlumočníka a vyjádření žalovaného k žalobě, považuje zdejší soud za nedostatečné. Nejvyšší správní soud tak má za to, že předvolání k ústnímu jednání bylo stěžovateli řádně doručeno.

Za důvodnou však Nejvyšší správní soud považuje stěžovatelovu námitku směřující k nedodržení zákonné lhůty pro přípravu na jednání. Podle ustanovení § 49 odst. 1 věta první s. ř. s., k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů. Ze spisu je zřejmé, že stěžovatel se o dni ústního jednání dozvěděl (mohl dozvědět) v pátek 17. 9. 2004, přičemž k jednání samotnému došlo ve čtvrtek 30. 9. 2004. Stěžovatel tak měl na přípravu pouze 8 pracovních dní a zákonem stanovená lhůta nebyla dodržena. Krajský soud nemohl za této situace jednat a vydat rozhodnutí, ale měl nařízené jednání odročit do uplynutí zákonem stanovené lhůty. Nepostupoval-li tak, má Nejvyšší správní soud za prokázané, že v posuzovaném případě došlo ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. k vadě řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V dalším řízení je třeba, aby Krajský soud v Praze nařídil nové ústní jednání ve věci a o této skutečnosti stěžovatele informoval s dostatečným časovým předstihem, aby nedošlo k opětovnému krácení jeho procesních práv.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 110 odst. 2 s. ř. s., podle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Ireně Strakové, advokátce se sídlem v Praze 1, Žitná 45, která byla ustanovena stěžovateli k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Praze

ze dne 30. 5. 2005, č. j. 48 Az 160/2004 - 51, byla stanovena za jeden úkon á 1000 Kč [příprava a převzetí zastoupení - § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) této vyhlášky] a paušální částkou 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), celkem tedy 1075 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 30-ti dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu